

DAVE EGGERS
AHOL A VADAK VÁRNAK

DAVE EGGERS
AHOL A VADAK VÁRNAK
— REGÉNY —

MAURICE SENDAK

WHERE THE WILD THINGS ARE
CÍMŰ KÉPESKÖNYVÉNEK,
VALAMINT DAVE EGGERS
és

SPIKE JONZE

AZONOS CÍMŰ FORGATÓKÖNYVÉNEK
ÁTDOLGOZÁSA

PARK KÖNYVKIADÓ

A fordítás alapjául szolgáló kiadás:
Dave Eggers: *The Wild Things*,
McSweeney's Books, San Francisco, 2009

Copyright © 2009 by Dave Eggers,
Maurice Sendak & Warner Bros. Entertainment Inc.
All rights reserved.

Magyar kiadás © 2010 Park Könyvkiadó, Budapest
Hungarian translation © 2009 Lukács Laura

Szerkesztette Zoltán Gábor
Felelős szerkesztő Szalay Marianne
A szöveget gondozta Lovass Gyöngyvér és Markwarth Ágnes
Műszaki szerkesztő Szabados Erzsébet
A borítót a *Where the Wild Things Are* című film plakátjának
felhasználásával tervezte Kőből Vera
A belső oldalakat tervezte és tördelte Kőből Vera

A bátor és csodálatos Maurice Sendaknak

ELSŐ FEJEZET

Max átkergette felhőfehér kutyáját az emeleti folyosón, utána csörtetett a lépcső fadeszkáin, majd versenyt lihegve együtt landoltak a tágas, hűvös előszobában. Gyakran játszottak így, fel-alá rohanguáltak a házban, és birkóztak, jóllehet Max anyja és nővére, a ház másik két lakója, csöppet sem volt oda ezért a lármás, szilaj hancúrozásért. Max apja a városban lakott, minden szerdán és vasárnap telefonált, kivéve, amikor nem.

Max vetődéssel próbálkozott, de elhibázta Csutkát, viszont úgy nekivágódott a bejárati ajtónak, hogy leverte a kilincsgomb-ra akasztott vesszőkosárkát. Max hülyeségnek tartotta a kosárkát, de az anyja ragaszkodott hozzá, hátha szerencsét hoz. Az volt benne a legjobb, hogy könnyen le lehetett verni, és amikor már a földön volt, rá lehetett lépni, ami gyakran megesett. Max tehát leverte, Csutka pedig belelépett, és csüggesztő – vesszőfonatszakadáshoz méltó – recsenés kíséretében átdugta a mancsát a kosárka fenekén. A fiú egy pillanatra megijedt, de ijedsége azonnal elmúlt, amint meglátta Csutkát, aki kosárba ragadt lábbal próbált közlekedni a házban. Max gurult a nevetéstől. Nincs az az értelmes lény, aki ne látná azonnal, mi olyan vicces ebben.

– Egész nap be leszel zsongva? – kérdezte Claire, hirtelen az öccse fölé magasodva. – Alig tíz perce vagy itthon.

Claire, Max nővére, tizennégy, majdnem tizenöt éves volt, így Max már nem bírta érdekelni, legalábbis nem következetesen. Nemrég lett elsős gimnazista, és a korábban szívesen játszott játékok – például a Max számára továbbra is kedves *Kint a bárány, bent a farkas* – már nem vonzották. Hangnemet váltott, örökké bosszankodott, elégedetlen volt mindennel, amit az öccse csinált, és majdnem mindennel ezen a világon.

Max elengedte a füle mellett Claire kérdését; csak rontott volna a helyzeten, ha válaszol. Ha „nem”-mel felel, elismeri, hogy

az imént valóban be volt zsongva, ha pedig „igen”-nel, akkor nemcsak a bezsongottságot ismeri el, hanem kinyilvánítja, hogy *továbbra is* bezsongva kíván maradni.

– Szívódj fel! – vetette oda Claire, apjuk egyik kedvenc fordulatát használva. – Jönnek hozzám.

Ha Claire logikusan gondolkodik, rájött volna, hogy ha azt mondja Maxnek, *szívódjon fel*, ő még *feltűnőbb* lesz, és ha hozzáteszi, hogy vendégeket vár, Max makacsul ragaszkodni fog a jelenléthez.

– Meika is jön? – kérdezte Max. Meikát kedvelte leginkább Claire barátnői közül, akik egyébként mind lököttek. Meika nem néz át rajta, beszélget vele, kérdezzeti, sőt egyszer még legózni is bement hozzá, és megcsodálta a farkasruháját, amely a szekrényajtóra akasztva lógott. Meika még nem felejtette el, mi a móka.

– Semmi közöd hozzá – torkolta le Claire. – Szállj le rólunk, jó? Ne nyaggasd a barátaimat, hogy menjenek veled építőkockázni, ne próbáld süket dumákkal rávenni őket, hogy csinálják azt, amit te akarsz.

Sokkal jobb lenne, ha valakivel együtt lesné meg és bosszantaná Claire-t meg a barátait, vélte Max, ezért fogta magát, biciklire pattant, és elkarikázott Clayékhez. Clay új srác volt, az utca végén lakott egy vadonatúj házban. És bár sápadt, nagyfejű fiú volt, Max elhatározta, hogy ad neki egy esélyt.

Miközben kacskaringókat írt le a járdán, valósággal tolongtak az ötletek a fejében, mármint hogy ő és Clay mi mindent csinálhatna Claire barátaival, vagy ha ez nem megy, akkor Claire barátai ellen. December volt, és a néhány napja még száraz porhó olvadozni kezdett, latyakos lett az úttest, a járda, a fűvön fehér foltok terpeszkedtek.

Max érezte, hogy valami történik a környéken. A régi házakat lebontják, és új, nagyobb, zajosabb otthonokat építenek. Az a sor, ahol Max lakott, saroktól sarokig tizennégy házat számolt, és csak az utóbbi két évben hatot romboltak le közülük – egytől egyig kicsi, földszintes épületeket. Mindegyik esetben ugyanaz történt: a tulajdonosok elköltöztek, vagy meghaltak, mert öregek voltak, az új tulajdonosok pedig, bár maga a hely tetszett

nekik, jóval nagyobb házat akartak a régi helyére. Így hát állandósult a környéken az építkezéssel járó zaj, és Max nagy öröme-re lényegében kiapadhatatlanná vált az építési hulladék – szög, fa, drót, szigetelőanyag, csempe – forrása. Az erdőben, egy tóparti fa oltalmában ezekből épített fel magának apránként egy házikóféleséget.

Max bekanyarodott a házhoz, ledobta a biciklijét, és kopogott Clay Mahoney-ék ajtaján. Lehajolt, hogy bekösse a cipőfűzőjét, és amikor a bal cipőjén is végzett a csomóval, kitárult az ajtó.

– Max? – Clay anyja állt előtte testhezálló, fekete nadrágban, és fekete lycra trikójára húzott picike, fehér pólóban (rajta *MA! IGEN!* felirat). Úgy volt öltözve, mint aki műlesiklóversenyre készül. Mögötte a tévéképernyőn tornagyakorlatokat bemutató videó, szünetállásban. Három izmos nő kétségbeesetten finto-rogva nyújtogatta jobbra fölfelé a karját valami után, ami kívül esik a képen.

– Clay itthon van? – kérdezte Max fölegyenesedve.

– Sajnos nincs, Max.

Clay anyja fekete fülű, öblös ezüstedényt – kávésbögre-féleséget – tartott a kezében, és miközben kortyolgatott belőle, körülnézett a tornácón.

– Egyedül vagy? – kérdezte.

Max elgondolkozott egy pillanatig a kérdésen, hátha jelent valami mást is. Hát persze hogy egyedül van.

– Aha – felelte.

Már megfigyelte, hogy Clay anyjának olyan az arca, mintha mindig meg lenne lepődve. Magatartásával, hanghordozásával azt érezteti, hogy van ám neki bőven sütnivalója, de a szeme mást mond, sőt kérdez: *Tényleg? Micsoda? Hát ez meg hogy lehet?*

– Hogy jöttél ide? – tudakolta.

Még egy fura kérdés. Max biciklije alig másfél méternyire a háta mögött, jól láthatóan feküdt a földön. Lehetséges, hogy Clay anyja nem vette észre?

– Biciklivel – bökött hüvelykujjával a háta mögé Max.

– Egyedül? – kérdezte Mrs. Mahoney.

– Aha – mondta Max. *Te jó ég, ez a nő!*, gondolta.

– Egyedül? – tette fel újra a nő a kérdést. Tágra nyílt a szeme. Szegény Clay. Dilinyós a mamája. Jó lesz vigyázni, gondolta Max, hogy mit mond egy bolondnak. Mert nem különös óvatossággal kell-e kezelni a bolondokat? Elhatározta hát, hogy nagyon udvarias lesz.

– Igen, Mrs. Mahoney. Egyedül... vagyok.

Lassan, gondosan formálta a szavakat, és ügyelt a folyamatos szemkontaktusra.

– Megengedik a szüleid, hogy egymagad biciklizz összevissza? Decemberben? Bukósisak nélkül?

Úgy látszik, Mrs. Mahoney nehezen fogja föl a nyilvánvalót. Nyilvánvaló, hogy Max egyedül jött, és nyilvánvaló, hogy biciklivel. És minthogy nincs a fején semmi, mi értelmese sisakról kérdezősködni? Ráadásul Mrs. Mahoney érzékcsalódásban szenved. Vagy lehet, hogy funkcionális vakságban?

– Igen, Mrs. Mahoney. Nincs szükségem bukósisakra. Csak egysaroknyira lakom. És a járdán jöttem.

Azzal Max a házuk felé mutatott, amelyet nagyszerűen lehetett látni Clayék ajtajából. Mrs. Mahoney a homlokához emelte a kezét, és hunyorgott, mint egy hajótörött, aki mentőhajó reményében fürkészi a szemhatárt. Aztán leejtette a kezét, ismét Maxre nézett, és felsóhajtott.

– Clay steppelő szakkörre ment – mondta.

Maxnek fogalma sem volt, mi az a steppelés, de így első hallásra sokkal unalmasabbnak találta, mint jégcsap lándzsával madarakat dobálni, amit már egy ideje forgatott a fejében.

– Na, jó. Kösz, Mrs. Mahoney. Megmondaná, hogy kerestem? – búcsúzott Clay flúgos anyjától. Hátat fordított, és föl pattant a biciklijére. Távolodóban hallotta, hogy becsukódik a Mahoney-ház ajtaja. De amikor ráfordult a járdára, és hazafelé vette az irányt, észrevette, hogy Mrs. Mahoney eltökélten, jó nagyokat lépdel mellette, kezében még mindig az ezüst bögrével.

– Nem hagyhatom, hogy egyedül menj – jelentette ki, és fűgén lépkedett Max mellett.

– Köszönöm, Mrs. Mahoney, de egyedül szoktam biciklizni – felelte Max, megfontoltan pedálozva, ügyelve a folyamatos

szemkontaktusra. A nő most háromszor olyan furcsa volt, Max-nek pedig kétszer olyan szaporán vert a szíve, mint az előbb.

– De nem ma! – vágta rá a nő, és megragadta a fiú biciklijének a nyergét.

Max kezdett begyulladni. Nem elég, hogy Clay anyja dili-nyós, még rá is száll, belecsimpaszkodik a biciklijébe. Rákapcsolt. Feltehetően gyorsabban tud biciklizni, mint amilyen gyorsan Mrs. Mahoney gyalogol, gondolta, és elhatározta, hogy lerázza. Állva tekerte a pedált.

Mrs. Mahoney is belehúzott – de még mindig nem futott! Könyöke föl-le járt az oldala mellett, szája eltökélt, keskeny hasíték. Lehet, hogy mosolyog?

– Ha-ha! – kuncogott. – Remek!

Mindig a legdilinnyósabbak mosolyognak, miközben a legdilinnyósabb dolgokat művelik. És ez a nő menthetetlen.

– Kérem – könyörgött Max, miközben tekert, ahogy bírt. Majdnem nekiment egy postaládának, Chungékénak, amelyen egy jókora békejelvény ékeskedett; ez különben nagy vitát kavart a szomszédságban. – Hagyjon már békén.

– Ne izgulj – förmedt rá Mrs. Mahoney, most már javában kocogva. – Úgysem tágitok.

Hogy tudna megszabadulni tőle? Lehet, hogy egészen hazáig kíséri, sőt még be a házba is? Hát persze, nyilván az előbb is arra várt, hogy Max bemegy hozzájuk, és ha egyedül maradnak, majd elbánik vele. Például leüti a fém kávésbögrével. Vagy fölkap egy párnát, Max arcára szorítja, és megfojtja. Igen, inkább ez utóbbi lehet Mrs. Mahoney stílusa. Tiszta, gyakorlatias tekintete akár egy gyilkos ápolónőé.

Ekkor ugatás hallatszott. Max hátranézett; Scoláék kutyája eredt a nyomukba, és most Mrs. Mahoney bokája felé kapdosott. De a nő rá se hederített. A szeme nagyobb, mint valaha. Az erő kifejtéstől csak még vidorabb lett.

– Endorfinok! – dalolta. – Kösz, Max!

– Kérem – mondta a fiú. – Mit akar tőlem?

Körülbelül tíz ház választotta el az otthonától.

– Vagyázok rád – felelte a nő –, a leselkedő veszélyek köze-
pette.

Karjával kört írt le, mozdulatába belefoglalva a tágabb környéket is, ahol Max született és nevelkedett. Zsákutcába torkolló, magas szilfák és tölgyek szegélyezte utcán haladtak. A zsákutcán túl néhány hektárnyi erdő, majd a tó. Soha semmi nevezetes gaztett nem történt ebben az utcában, de a városban vagy akár hatszáz kilométeres körzetében sem.

Max egy hirtelen kanyarral letért a járdáról. Az úttestre ugrott.

– Az úttestre ne! – kapkodta a levegőt Mrs. Mahoney, mint ha Max olvadt lávafolyamba kormányozta volna a biciklijét. Üres volt az úttest, mint mindig. De Mrs. Mahoney, aki most már futott, nemsokára megint utolérte Maxet, és nyúlt a nyereg után. Max úgy vélte, nagy hiba lenne hazamenni; a nő éppen ezt akarja. Otthon csapdába tudná ejteni, és tuti, hogy kinyírná. Az erdő az egyetlen esély a menekülésre. Beletaposott a pedálba, annyi előnyt szerezve, hogy meg tudjon fordulni. Egy gyors hátraarc után a zsákutca felé iramodott, remélve, hogy eléri az erdőt.

– Hová méysz? – visította a nő.

Max kis híján felkacagott. Csak nem jön utána még az erdőbe is?! De amikor hátranézett, látta, hogy bár Clay anyja lemaradt egy-két lépéssel, máris gyorsan lendül utána. Egek, és milyen sebesen fut! Max közeledett az út végéhez, már majdnem elérte a fákat.

– Úgysem veszítlek szem elől! – rikoltotta Mrs. Mahoney. – Ne izgulj!

Max újból leugrott a járdaszegélyről – ezzel rémült ordítást váltott ki üldözőjéből –, aztán a fű és hó borította rögökön zötykölődött tovább. Amint elérte a magas, fehér bajszerű fenyőket, bebújt az alacsony ágak alá, és a fatörzsek között gyorsan kigyózva haladt tovább.

– MAAAAAX! – ordította az asszony. – Ne menj az erdőbe!

Max a sűrűbe érve a vízmosás felé indult.

– Perverz disznók! Narkósok! Csavargók! Tűk! – zihálta Mrs. Mahoney.

Már nem volt messze a hat méter mély, három-négy méter széles vízmosás. Talán egy hónapja, hogy Max hidat fektetett fölé,

széles furnérlemezből. Ha elérné, átkelne rajta, és felhúzná maga után a pallót, hogy végre megszabaduljon Mrs. Mahoney-től.

– Állj meg! – kiabálta a nő.

Max alatt jobbra-balra lengett a bicikli. Soha ilyen gyorsan nem száguldott még. Scoláék kutyája is nehezen bírta az iramot, de azért kitartóan kaffogott Mrs. Mahoney sarkában.

– Vigyázz! – kiabálta Clay anyja. – Vigyázz, egy izé van ott! Egy meredély!

Na ne, tényleg?, gondolta Max. Amikor elérte a hidat, üldözőjéből újabb leírhatatlan üvöltést szakított föl a rémület.

– Neeeeeeee!

Max gyorsan átdübörgött a pallón. A túloldalon farolt egyet, ledobta a biciklit, és megragadta a furnérdeszkát. Mrs. Mahoney csaknem odaért, mire sikerült kiszabadítania a palló másik végét. A híd belezuhant a vízmosásba, és darabokra tört a sziklákön.

A nő megtorpant.

– A fenébe! – kiabálta. Csípőre tett kézzel, zihálva állt egy pillanatig. – Mégis hogy védjelek meg, ha a túloldalon vagy?!

Max törte a fejét, mi okosat válaszolhatna, de inkább nem mondott semmit. Felült a biciklijére, hátha Mrs. Mahoney úgy dönt, hogy átugorja az árkot. Sokkal erősebb és gyorsabb, mint hitte, úgyhogy nem lehet kizárni.

Ebben a pillanatban Scoláék még mindig csúcssebességgel száguldó kutyája egyszerűen elhúzott Mrs. Mahoney mellett, és átugrotta a vízmosást, hogy csatlakozzék Maxhez. Könnyedén repült át az árok fölött, és ért földet Max oldalán. Hátranézett Mrs. Mahoney-ra, aztán fogazatát kimutatva vigyorgott, és olyan boldogan pillantott föl a fiúra, mintha közös ellenség fölött arattak volna győzelmet. Max nevetett, és amikor a kutya megugatott a vízmosás partján kétrét görnyedő nőt, ő is ugatott. Csak ugattak, ugattak és ugattak.